

Щомъ ечемика са изкълва пѣтела трепнѣ съ крыле и попѣ, а сичкытѣ дѣца си трѣгнахѣ наедно, като нададохѣ голѣмъ смѣхъ. Това имъ са видѣ тѣмъ тѣй смѣшно и толкози забавно щото сичкытѣ момченца до дѣ стигнахѣ до въ къщи выкахѣ по пѣтя *кокоруго* непрекъснато. По примѣра имъ момиченцата и тѣ го повтаряхѣ, но по-излѣка выкахѣ. Въ къщи дѣцата непремлъквахѣ да разказватъ на родителитѣ си за чудеснытѣ птички, отъ гѣлѣбытѣ и отъ вранытѣ по-едры; хваляхѣ хубавата имъ перошина, по-хубава отъ перошината на сичкытѣ птички по гората. „Ахъ! да видите, казваше Марійка, Мариното сестриче, каквы чървени вѣнцы иматъ на главата си! по никоя горска птичка не съмъ виждала таквызи.“ Родителитѣ имъ, подбудены отъ тѣзи разказы, затѣкохѣ са да видятъ чюжденскытѣ гадины, и тѣ останахѣ тѣй сѣщо смаены както и дѣцата имъ.

Подиръ нѣколко време една кокошка лѣгна да лупи. Бѣхѣ оставили Мара да са грыжи за нея, да я хране сѣки день. Веднажъ боярката показа на планинскытѣ дѣца полуга. „Петнайсетъ яйца има тамъ! извыкахѣ; гѣлѣбытѣ само по двѣ лупятъ, а другытѣ птички по четири-петъ. Какъ ли ще отхрани, какъ ли ще отглѣда толкози кокошчета тази кокошка?“